

Sem stücken

Helt nya och gamla nöjsamma
Både Sjömans- och andra
Kjäreles,

W i s o r,

Den Första:

Det Blåser Nordost, Se Flögen
på topp ic.

Den Andra:

Goder natt goder natt aldrakja,
restan min ic.

Den Tredje:

Uf mitt hjerta spant i Kläfwa ic.
Sjunges som: När jag någon gång vill sjunga.

Den Sjunde:

Många pilar jag i bröstet känner ic.

Den Semte:

Ett mig förtrenter, et annat mig
ångrar, ic.

I.

Det blåser Nordost, Se Flögen på Topp,
Han villar at Winden är god, Vi
måste nu lösa vårt Ankare upp, och segla från
Kärestan god, Det bästa jag har, Det lemnar
jag qwar, Min tro och min kärlek för dig jag
ej spar, til Döden han lägger mig i Graf :.

2. Vårt Ankare windas och Lossen om
Bord, och Skeppet det går nu ifrån Land,
Gör då som en rebelig Flicka sig bör, Gå
ute på denna vår Strand, Och ståda uppå
De Bräderna så Hwaruti jag skal wandra
på Bålhorne blå, Gud låte allt lyckeligen gå :.

3. Din dyrbara ära bewara med flit, Låt
ingen på hjertat så rå, Men haf du til Him-
len din endaste lit, Så kan du allt sådant be-
stå; Ty äran består När all ting förår, Och
tiden bepryder den blomstrande Vår, Til äldren
gör mig grå Här :.

4. Et bedet jag dig min utvaldaste Wän,
Gråt intet när jag tar afled, De iårar de
komma så swära igen, Och gör uppå Resan
mig we, Men om det så är, Du håller mig
far, Så sucka til HERRan han hjälper mig
wål Så får du mig snart igen :.

5. Jag tänker försöka min lycka uppå Wagn,
Och

Och wäga mit endaste Blod, Allenast jag se-
dan på älderdomen kan, Så lefwa hos wän-
nen med ro, Hwarmed jag med mod, Spas-
serar om Bord, Och kastar all ångslan uppå
denna jord, Och tror dig uppå dina Ord :.

6. Så lefwe förnögd i ensligheten din Der,
med jag dig bjuder adjo, Förglöm intet Wän-
nen, Skön kjärestan din, Den du har på swals-
lande sjö, Bed HERRan at han, Snart hiel-
per mig fram, Och sedan tillbaka i Fädernes-
land, GUD hörer min Suckan försann :.

7 Den endaste glädjen i Werlden jag har;
Som giswer mig tröst i all sorg, är den lilla
Wannen i Kongälf jag har, Som intet wil
giswa mig Rorg, Jag wil med min mun,
Wälsigna den stund, I hwilken wi ingick et
ägte förbund, GUD stadfäst det redligt i
grund :.

8. Mång Tusend god natt, Til sista walet,
Min undaste docka och wän, Siels HERRen i
Himmelen han mildelig wet om jag någonsin
kommer igen, Ero intet för mig, Jag förjer
ack nej, Den sorgen jag drager är endast för
dig, GUD hjälper wäl lyckeligen mig :.

Den Andra:

I.

Goder natt, goder natt aldra Käresten min:
Min tid är ej länge här at blifwa. Jag
wil nu först dricka skålen din och sedan på
resan

resan mig gifwa. Det smärtar mit hjerta så innerlig, Att jag icke längre får blifwa hos dig, Aldrahjerteliga Kärestan min, Aldradägeligaste däckan så fin.

2. Så wil jag då tala et endaste ord Med den, som jag älskar för alla; Ty nu är snart tiden at resa här från Och sedan mitt löste besala. Jag räcker dig min hand och du mig din igen GUD wet huru snart wi samlas igen Aldrahjerteliga Kärestan min Aldradägeligaste däckan så fin.

3. Tiden han kommer och tiden han går och all ting sig måtte förändra: När som man bäst tänker at tryggelig bo, Då måste man snarligen wandra. Jag skrifwer dig till Swad jag mera wil. Swara: det skal ju se På den önsade dagen Aldrahjerteliga Kärestan min Aldradägeligaste däckan så fin.

4. Så wil jag då önska af hjerta och sinn Att resan må lyckelig blifwa, Att jag måtte komma med glädje igen, och sinna våra minnen i lifwe. Men wi skola skrifwa våra brev öfwer bord, Öfwer berg öfwer dalar så långt uti nord, Aldrahjerteliga Kärestan min Aldradägeligaste däckan så fin.

5. Hvem kan segla förutan wind, Hvem kan jaga utan hundar, Hvem kan kasta sina ankar på djup Der man ingen bunn kan grunda; Men wi wil lägga våra ärr öfwer bord Och så wi icke segla, så måste wi ro Aldrahjerteliga Kärestan min, Aldradägeligaste däckan så fin.

6. Så

6. Så villjom wi nu dricka hela laget omkring Och göra våra minnen till godo. Den som ej wil dricka skålena min Han älskar ej eller våra Glickor. Skålen skal stickas till brosderens din, Sen får han instänka till Kärestan sin, Aldrahjerteliga Kärestan min Aldradägeligaste däckan så fin.

7. Ja dig wil jag önska så många godnatt, Så många och nöjsamma stunder; Som Himmelen är med stjärnor besatt Och sandkorn på alla hafwens grunder. I alla mina dagar så har jag det hört, Att kärlek både nöje och ångslan medför, Aldrahjerteliga Kärestan min, Aldradägeligaste däckan så fin.

Den Tredje:

I.

Att mitt hjerta spånt i flåfwa, Klappar bultar i mitt bröst, Det är tändt af kärlekslåga, Gloris gif mig liten tröst, Jag nu såst i denna våda Der till flyr endast dig, Som sådt öfwer hjertat råda Och blit herre öfwer mig.

2. I mitt hjerta länas en sweda, Som mig plågar natt och dag, Jag till all ting sådt en leda, Men i dig et godt behaa; Jag har läst mig bortsaljas I barbariskt slafveri! Natt och dag jag ständigt qwäljes Af en swär melancoli.

3. Du

3. Du är den som kan mig hjälpa Ifrån
ångstan och min död, Du är den som kan mig
hjälpa O! undsläppning i min nöd! Jag ditt
adelmod bäst känner, Tor nog at du frälsar
mig, som vill räknas bland din vänner Och
i döden älskar dig.

4. Ut i sömnen jag dig famnar liksom more
du själv när, Men jag likväl vilse hamnar Ty
alt blott inbilning är; Du är borta när jag
vaknar, Ingen fins ut min sanna, Din när-
varelse jag saknar, Ack! jag arme usle dräng.

Den Sjerde:

Många Pilar jag i Bröfket känner, Mye-
ken oro märker jag, En af mina al-
dra bästa Vänner, har gådt bort från mig i
dag, All min glädje hastigt hon utsläckt, När
hon handen till en annan räckte, Hon for bort
det säger jag.

2. At du din bortgång en gång får begråta,
Fast det mig en plåga är, Men förlåt mig
hjärtans Glicka söta, At jag det af dig begär,
Ack! at jag skulle min söta Glicka mista, Jag
nu förjer till mitt aldrasista Hvaras Hon tord'
glädja sig.

3. Hade Ödden dig ifrån mig tagit, Hade
sorgen ej varit så stor, Men at Övannen har
min Wän bedragit, Och nedslagit sina flor,
Han dem fast har fäst i Hjertat neder At hon
nu

nu ej hör mer hvad jag beder, Sorg och Klä-
gan hos mig bor.

4. Säg min Glicka, har du wist beslutit,
Til at ewigt glömma mig, är nu Hoppet
aldels för mig ute, Kan jag aldrig vinna dig,
Allrig jag min söta Glicka glömmet Om jag
sofver vakar eller drömmet; Ty jag war i
henne fäst.

5. Så les nu wäl med den du har utforat,
Men betänk hvad du har gjort, Hjertat mitt,
så ömkelligen sårat, Och det Såret är så stort,
At Kropp och Själ blit innerlig grafwerad,
Älta dig du ej gör så mera, Din ostadighet
blit spord.

Den Semte:

Säg mig förtroter, et annat mig ångrar,
Jag har tjent Wåking för rödaste Gull,
Jag dig wist älskar; men du älskar andra,
Ut ditt hjerta är falskheten full, Du är icke
wärd at hållas så kär; Du wet icke sjelfwer
hwad kärleken är.

2. Lika som Guldet det må sig förwara,
När som det kommer i Watten at stå, Så
gldr och du när som jag med dig talar, Hjer-
tat och munnen de sölas ei är, Det är en stor
skam, at så fara fram, först älska den ena och
sedan en ann.

3. Gör

3. Förr hade jag trodt at Bergen skull råm-
nat, Himmelens Stjernor nedfalla i rad, Förr
än jag trodde du swika mig ämnat, När som
du kom och om wärskap mig bad, Det är en
stor skam at så fara fram, först älska den ena
och sedan en ann.

4. Gier du mig Korgen jag det icke wän-
nar Wi milt hjerta är jag lika glad, Jag
gier dig HERN som all ting förändrar; Wäl
sär jag den som mig lyfter at ha, Ett kort
nej: Det sticker jag dej, Tänk aldrig i werlden
du nånsin sär mej!

5. Stora Rikedomar de läggas tilhopa, El-
ka som Sanden i högar sig te, Med muntrande
mod, så måste jag ropa: Ty du otrogena jag
wil dig ej se; Dertfore är jag dock lustig och
glad Ty Glickorna (Gåfarna) älskar mig ändå
war dag.

6. Lustigt Courage, jag låter dig fara, Wil
du ej wara upriktig som jag, Wäl finner jag
flere Glickor (Gåfot) så rara, Wäl sär jag
den som mig gjerna wil ha, Et kort nej: Det
sticker jag dej, Tänk aldrig i werlden
jag blifwer din träl.